kuida Kembari rahwas nüüd illusaste ellab!'' — Emma hakkas wannaks sama, ja sedda ennam tundis ennast nörgemaks minneva, sedda ennam mötles: nüüd olleks head minniat waja! — Ja kui hakkas arwama, siis tulli temma mele Katta, sestsammast küllast rikka perremehhe tüttar. ,,Selle peab Kustaw kossima! seal on rahha, sealt same ühhel hobil palju abbi!'' Agga Kustaw wangutas pead ja ei wastanud essite middagi, agga pärrast, kui emma selgemat otsust pärris, ütles: ,,Kattal on küll rahha, illusaid ridid ja muid asju, agga minnule ta ei kölba; ma tahhan naest, ei mitte rahhakotti; ma tahhan armastust, ei mitte riidlemist; Kattal on tigge südda. Mötle, pai emma, kui raskeks so ellu siis wiimsel otsal lähhäb! kas sedda sinnul ehk minnul tarwis?'' — Kustawil olli teine nön; temma melest olli teine tüdruk armas, Madlena nimmi.

Madlena olli waene laps. Kui ta wannemad weel ellasid, siis nende käsi käis hästi; neil olli peawarju, toitu ja lome, ellasid ühhel melel, waikseste ja waggaste. Omma tütre hakkasid aegsaste öppetama, nönda et ta öige kauniste lugges, kui nimma ots alles lana äre ullatas. Teised lapsed ollid neil norelt köik surnud, se üks agga wannematele üllejännud, sellepärrast ka nende melest kallim kui kuld. Illus olli nähha, kuida need kolm ellasid

ja kokku leppisid, inglitelgi taewas wöis sest röömolla. Agga äkkitselt läks köik teiseks. Kewwadisel ajal olli issa nattukesse teed käimas; koju tulles uppus ühte järwe ärra, kust piddi ülletullema. Se önnetus löi emma süddamele rasket hawa. Kül ta meel leidis Jummala peale lotes nut römu, agga siiski piddi wahhete wahhel, kui omma lapse peale watas, jälle sures kurwastusses nutma. Se kurwastus ei jänud kauaks, ta sai sest lahti hirmsal kombel. Ku aega pärrast issa surma kuuldi südda öse seal küllas suurt kissa: ,,tulli lahti, tulge appi!'' Se maja, kus Madlena emma emmaga ellas, pölles ja kange tulega olli kattus pea pöllema läinud. Kes unnest ärkasid jooksiwad kokku; essimenne olli nabrimees Kurre Karel. ,,Kus on Madlena ja temma emma?'' — Ei kegi wastanud. Karel löi kartma, et nad maggades jänud tullesse. Ni ruttuste, kui se mötte rinnus töusis, olli temma nön petud; ta tömbas kue sabba ülle pea ja kätte, ütles: ,,aita armas Jummal!'' ja kargas majasse. Kange suits ja pallaw löi wasta, et ta ei sanud hingata egga nähha; käsitsi leidis ta Madlena wodit, wöttis lapse riete seest, kelle al ta magganud ja jooksis pooluimane wälja. Ei ta wöinud ennam ueste taggasi, olli hopis wäsinud. Agga ta hakkas nüüd palluma, et Jummala pär-